

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

Vánoce jsou o tajemství. Ne o tom, co dostanu, sním a užiju si... Jsou o bázni před velikostí Boha, který se stal malým bezbranným dítětem. Jsou o Cestě, po které přišel Bůh k nám, abychom my přišli k Němu. A právě o této Cestě chci mluvit.

CESTA VÁNOC – KLENBA MEZI NEBEM A ZEMÍ

Cesta symbolizuje lidský život. Člověk je schopen pohybu na všech možných úrovních, tělesných i duchovních. Pohyblivost je vlastnost, která umožní člověku měnit místo svého pobytu, ale i měnit směr svých myšlenek a citů, své duše. Celé naše „já“ jde cestou našeho života. Cesta se může stát metaforou pro všechno nové, co nás v životě potká, co prozkoumáme, k čemu dospějeme a dojdeme. Jsou skutečnosti, které jsou s to s námi pohnout, donutí nás dát se na cestu. A tím, jak se pohybujeme, měníme cesty, měníme sami sebe. Stejně jako se to stalo Marii a Josefovi, i do našeho životního příběhu přichází Bůh a na naší životní cestě nás provází. Jejich i naše zkušenost je od této chvíle neoddělitelná od zkušenosti Boha. Nejsme na této cestě sami. On je u nás a my na ní nacházíme ty, kteří putují s námi, nacházíme na ní své průvodce. Můžeme vidět a vyhnout se i jiným cestám, než jsou ty pravé. Oklikám, scestím, ale i cestám bludným. To vše činí cestu našeho života osobitou, nezaměnitelnou s žádnou jinou. To vše vyžaduje také odvahu a říká se, že odvaha je ctností všech, kteří jsou na cestě. Boží cesta s člověkem se děje, odehrává v příběhu života každého z nás. Stáváme se lidmi, přijímáme svůj lidský úděl, to je cesta Vánoc, po které šel i Ježíš. Přijal svůj lidský úděl, vstoupil na cestu lidství, na cestu, po které kráčí Bůh a po které se kráčí zpět k Bohu. To je klenba, most člověčenství, to je vánoční zvěst, vánoční tajemství. Že se Bůh stal člověkem. „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

Vánoce, které se připravujeme oslavit, jsou cestou opravdu zvláštní a zároveň obyčejnou. O Vánocích vzniká prostor, který se rozšiřuje do nekonečna. Ve Vánocích je obsažen cíl, i když není vidět a ztrácí se v nekonečnu. Ve Vánocích je obsažen smysl, a přesto, že není hned pozna-

telný, můžeme ho každý sám, ale i společně objevit.

Proto jsme se dávno před Vánoci vydali na Cestu sedmi kostelů. Každé místo, každý kostel a každý světec má svůj příběh, který nám Cesta pomáhá objevit. Každý z nás tak nejen může vstoupit do svěbytného příběhu místa, kostela a světce, ale především poznávat a uvědomovat si svůj vlastní příběh. A téma stvoření nám k tomu velmi pomáhá.

Přeji nám, abychom atmosféru vánočních svátků prožili v radostné jistotě, že Bůh přichází do příběhu našeho života, že nás na naší životní cestě provází. Objevme, že to, co je s Vánoci spojeno – rodina, klid, mír, pokoj, obdarování – je předzvěstí cíle naší cesty, kterou můžeme už zde na zemi zakusit.

Líbí se mi, co napsal Karel Čapek: „Tajemství je věc duše; každá záhada je jakoby ovanuta duchovým duchem – jen když se potkáme se záhadou, uvědomujeme si vlastního ducha; a můžeme tak pocítit zachvění a bázeň. Timor Dei ... Bázeň ducha. Materialismus je vůbec bez tajemství. Bez bázně. Bez odvahy k bázni.“

P. Kamil

SLOVO K ZAMYŠLENÍ

Nechod'te vyšlapanými cestami.

Vydejte se tam,
kde ještě žádné nejsou,
a zanechte za sebou stopy.

Ralph Waldo Emerson

JITŘNÍ

Dokud si ústa neosvěžíš
hojivou rosou jména Ježíš,
nedotýkej se slov.
Jsou jedovatá steskem země.
Z věžnova spánku prýští temně
a leptá jejich kov,
že dřív než stanou na jazyku,
rozpadají se v suchém vzlyku
jak úsměv hořkých vdov.

Dokud jsi oči z nočních stínů
nepozved k čelu Mariinu,
i vzpomínek se chraň.
Ty tváře,
které v nich se chvějí,
se odbarvují beznadějí
tak jako tvoje skrání,
jak siluety z hloubi sluje.
A pro sen, který pochybuje,
sám v sobě nemáš zbraň.

Až jitřní oheň zasvěcení
jed vidin v dobré víno mění.
A z okna věžnova,
zaostřen neprostupnou mříží,
na dosah modlitby se blíží
ostrůvek domova.
A z hoře tvého mízu saje,
mír studánkový v srdci zraje
a vtéká do slova.

Václav Renč

ROZHOVOR S VOJÁKY PŘIPRAVUJÍCÍMI SE NA MISI V AFGHÁNISTÁNU

V neděli 27. 10. 2011 nás navštívil P. Jan Böhm, nynější poručík a vojenský kaplan, se svým třemi kolegy – nadporučicí Silvií Javorovou, nadporučíkem Ondřejem Šimčíkem a nadporučíkem Robertem Hezskem a seznámili nás se svým posláním v Afghánistánu. Nejprve jsem se zeptala na posláním ve vojenské misi kaplana P. Jana Böhma.

Kým jste byl vybrán do funkce vojenského kaplana? Bylo to velké překvapení, mohl jste odmítnout?

V podstatě iniciativa pro mou novou funkci vzešla od vojenského kaplana Mirka Jordánka, kterého jsem vystřídal na útvaru v Táboře. Byla to tedy jeho aktivita, ale je to s mým souhlasem. Funkci jsem mohl odmítnout.

Je to jistě velká změna ve Vašem životě. Jak si zvykáte na nové prostředí, proděláváte speciální přípravu?

Jsem spokojený. Je to jistě odlišné. Každý den trávím čas úplně jinak. Pro mě je podstatná změna třeba v tom, že mám volné víkendy, což jsem 15 let neznal. Co se týká přípravy, tak je to vojenský výcvik, včetně střelby.

Brzy odjedete do Afghánistánu, jaké tam budete mít povinnosti? Budete ozbrojeni?

Odjízdim asi v polovině února a moje zařazení je v úzkém kolektivu,

kteří je okolo velitele a nazývá se osobní štáb. Mám zajišťovat zázemí pro jeho práci, úkoluje mě tedy velitel kontingentu. Hlavní můj úkol je starat se o lidi a jejich vnitřní prožívání.

Až ukončíte tuto misi, zůstanete ještě v armádě?

Po ukončení mise zůstanu v armádě 6 let, ale v současné době je to nastavené tak, že budu v armádě 10-12 let.

Jaký budete mít v Afghánistánu úkol?

Nadporučice S. Javorová

Jsme skupina při vojenských a psychologických operacích, jsme také součástí štábu a zároveň vyjíždíme ven, monitorujeme sociální prostředí, komunikujeme s místním obyvatelstvem, jsme prostředníkem mezi velitelem a civilním prostředím, jsme jeho rádce ohledně chování. Naším úkolem jsou také projekty menšího rozsahu, např. pro děti ve školách, pro ženy, ve zdravotnictví, projekty výcviku bezpečnostních složek atd.

Vaše účast je dobrovolná, nelitujete někdy svého rozhodnutí?

Nadporučík O. Šimčík

Je to dobrovolné a nelituju svého rozhodnutí.

Už jste se zúčastnili některé mise? Jaké zkušenosti a zážitky jste si přinesli?

Nadporučice S. Javorová

Já jsem byla v misi jednou. Vrátila jsem se před rokem a půl. Poprvé chvíli trvá, než si člověk zvykne. Všechno je úplně jiné. Prostředí, žijeme v nadmořské výšce 2000 m, je tam nedostatek vody, musíme přizpůsobit své chování vůči vojákům, se kterými žijeme ve větším společenství ve dne i v noci atd. Co si ale odvážíme, je, že si vážíme svého domova. Při našem styku s tamními lidmi si uvědomujeme, jak těžký život mají oni.

Jak je mezi vojáky přijímán vojenský kaplan? Považují jeho přítomnost za prospěšnou?

Nadporučice S. Javorová

Kaplan tam působí jako přátelský člověk, vždy se usmívá, nikdy mi nepřipadá smutný, mohu si s ním vždy popovídat, na všechno se zeptat a on mi všechno zodpoví, nic mi nevnučuje, kdykoli ho požádám o pomoc, pomůže. Běžně nechodím v neděli do kostela, ale na misi chodím na mši a ráda se pomodlím, aby všechno dobře dopadlo.

Nadporučík O. Šimčík

Už jsem se také zúčastnil mise v Afghánistánu. I já mám velmi dobré zkušenosti s kaplanem. Rád jsem za ním chodil na příjemné popovídá-

ní, dokázal poradit a pomohl kdykoli každému, nejen mně.

Nadporučík R. Heczko

Já jedu na misi poprvé, takže nemám žádné zkušenosti. Pro mě to bude nová zkušenost, těším se a přeju si, aby všechno dobře dopadlo.

Děkujeme za rozhovor a přeje-me, aby se Vám zdařilo hodně dobrých věcí.

MaH

SBÍRKA PRO AFGHÁNISTÁN

P. Janem Böhem, vojenským kaplanem, jsme byl požádáni o uskutečnění sbírky pro Afghánistán. Jednalo se o humanitární akci, která má za cíl pomoci s obnovou provincie Logar v Afghánistánu.

Sbírka se v naší farnosti uskutečnila v neděli 13. 11. 2011 a byla vybrána částka 13.404 Kč.

Prostřednictvím farního Věstníku chci poděkovat Vám všem, kteří jste do sbírky přispěli.

P. Kamil

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

....zamýšlím se nad tím, proč se nedaří všechny kostely v našem okolí opravit, ani ten hlavní, který stojí uprostřed janovického náměstí, nebo se v podobném duchu zamýšlím nad tím, co by se stalo, kdyby všechny kostely dostaly peníze třeba z nějakého fondu a byly by najednou opra-

vené - a tady mě napadá - čím nebo kým by byly naplněny? Chodil by do nich někdo? Nenastala by paradoxní situace, že tady máme uprostřed města či obce opravený kostel a nikdo do něj nebude chodit? Možná nás k odpovědi posune otázka: je oprava kostela vždy věcí peněz? Jsem přesvědčen, že ne!

Prání mít opravený, krásný a zářící kostel je jistě správné. Ale stačí to, aby se prostor a stavba kostela stala životem společenství lidí daného místa?

Není ten obraz kostelů kolem nás spíš výzvou, že takhle ubozí jsme my a že naše nitro vypadá často jako kostel zevnitř jako například v Drahobudicích? Nebo opršlý a nevýrazný jako v Janovicích? Přijde mi, že pro mnohé lidi ptající se na opravu, je kostel ve špatném stavu spíše výčitkou.

Pro mě je zde jediné smysluplné cesty. Přicházet do prostorů kostela, tak jak jsou. Ne s cílem je předně a za každou cenu stavebně opravit, ale nacházet k nim vztah. Učit se vnímat, že prostor kostela má rozměr duchovní, ne materialistický, že prostor kostela, tak jak je, mě dokáže obdarovat.

Proto jsme se s mnohými lidmi vydali na „Cestu sedmi kostelů“. Tato cesta, která nás přivádí do prostorů našich kostelů, nerozděluje lidi na věřící a nevěřící. Spíše se dá říci, že rozděluje lidi na ty, kdo se jí účastní a na ty, kdo se jí neúčastní. Cesta sedmi kostelů je cesta obyčejných lidí, ať takových nebo mako-

vých, kteří ví, že těch sedm kostelů je v tak zuboženém stavu, že je jasné, že by spolky desítky miliónů na opravu, je jasné, že do nich mnoho let nikdo nevstoupil a že na to třeba čekají..... Vstoupit do prostoru kostela vždy vyžaduje vnímavost, citlivost, pozornost lidí, kteří ví, že rozdělování na věřící a nevěřící je už trochu minulost... jde o to, něco zanechat dalším generacím...

Přemýšlím a kladu si tyto otázky v adventní době, kdy se připravujeme na oslavu vánočních svátků. Svátků, které mi mnohdy přijdou vykradené, zubožené, neúčtčné jako naše kostely, protože jsme z nich vytěsnili duchovní rozměr a nahradili ho otázkou peněz.

Vánoční svátky, které ve své podstatě mluví o radostné zvěsti, že Bůh se stal v narozeném betlémském dítěti člověkem, sdělují poselství, že k životu nutně nepotřebujeme věci, ale vědomí Lásky, že mohu mít rád a jsem milován. Poselství, že se stávám člověkem tím, když dokážu lásku přijímat, ale i darovat. Poselství, které pozvedá člověka k Bohu.

Přeji nám, ať dokážeme slyšet hlas, který nás zve k narozenému Kristu, Božímu Synu. Hlas, který nás přivede k poklonění se Bohu, který je našim Spasitelem. *„Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“* (Jan 3, 16)

P. Kamil

CESTA PRO SÍLU KE SVATÉMU MARTINU

Vydala jsem se na cestu. Vyšla jsem z problémů své doby, ze světa, který žije vším možným, z pestrého prostředí, o kterém se dá říct hlavně to, že není katolické. Vyšla jsem na cestu směrem ke svatému Martinu, protože mi to přišlo jako dobrý nápad a v dané chvíli jako jediný možný směr. Všechno jsem opustila, hlavně materialistické starosti, vybavila se jen nejnutnějšími zásobami a naladila se na Cestu. Měla jsem v představách opuštěný kostel, který je trochu víc zanedbaný a nevyužívaný. Chtěla jsem být při tom, jaký bude, až do něj přijdeme my poutníci a jaký bude, když ho zabydlíme, a jací budeme my, když v něm budeme smět několik hodin pobýt. Bylo to pro mě důležité vědět, protože bylo, je a bude mnoho překážek, které naléhavě volají, že je mnoho věcí důležitějších než se procházet přírodou a pak si hrát na farách a v kostelích. Nevěřila jsem jim doposud, že by bylo, je a bude něco důležitějšího, a chtěla jsem zjistit, jestli je to pravda. Pak se najednou stalo, že mě Cesta pohltila. Stalo se to, že jsem prošla nějakou klenbou mezi nebem a zemí a mnoho hodin pobývala v tomto prostoru krásy, tvorby, živého Slova, přátelství a přijetí. Nedokážu popsat, jestli se mi víc líbila pěší pout' podzimní přírodou nebo světlo barevných lampiónů, ani netuším, proč jsem si nadšeně vytvářela všechno, co bylo v kostele sv.

Martina v Petrovicích možné vytvořit, je pro mě záhadou, že mi obyčejné zrcadlo, ve kterém se jako v nebi odrážely svíčky a jména, připadaly tak zásadní pro pochopení mé cesty. Nevím to doteď. Cítím vůni martinských perníčků a rohlíčků, která mi splývá s vůní nebeského nápoje na zahřátí, vzpomínám na žebráka, který bosý stojí před kostelem a prosí o almužnu, cítím kouř z ohně, u kterého bylo možné se zahřát a vnímám zpětně radost z toho, že sv. Martin přijel na svém bujném koni a rozdělil se s žebrákem o svůj plášť. Bylo to uklidňující zjištění, že je tomu tak i dnes. Pak jsme se tak trochu rozloučili. Ochutnali martinskou husu a dokonce i knedlíky a zelí nám bylo hozeno přímo z nebe, tak to bylo dobré a zázračné. Nakonec byla chvíle, která uzavřela mé plutí mezi nebem a zemí, mé putování. Navštívili jsme hrob P. Kubíčka a zavzpomínali na něj a na ty, kteří tyto podobné chvíle mohli zažívat v dobách zase jinak těžkých. Jsme jim vděční za to, že naše pobývání na této zemi může pokračovat v jejich duchu a že máme co předávat dál. Děkuje.

Najednou jsem byla doma a ptali se mě, jaké to bylo. Všem jsem přivezla peroutku z husího peří a řekla jedno slovo: „Nádherné.“

Jája Trojanová

14. SVATÝCH POMOCNÍKŮ

Svatý Achatius

U žádného ze 14 svatých pomocníků nejsou informace tak nesourodé a nejednoznačné jako u našeho dnešního svatého pomocníka.

Rovněž s jeho jménem jsem si nebyl zcela jistý, protože je uváděno v nejrůznějších provedeních, pokud vůbec uváděno je. Snad nejpoužívanější je pojmenování svatý Achátius, ale vedle něho jsou uváděny i další možnosti, Agát, Achat, Achaz, Achác, Akakios, Akácius, Acacius a Achácus. Přiznávám se, že jsem z toho vůbec nebyl moudrý a pro tento článek jsem se rozhodl přidržet se pojmenování nejhojnějšího, tedy jména Achátius. Ovšem s myšlenkou, že mi snad svatý promine, pokud to nebude naprosto přesné.

Další nesrovnalostí, kterou jsem našel v pramenech, je období, ve kterém žil. Zde se jednalo naštěstí již jen o dvě možnosti, v prvním případě je jeho narození datováno ve století prvním a smrt ve druhém, ve druhém případě je jeho smrt datována osmým květnem roku 303 s dovětkem, že mu bylo 25 roků, což by znamenalo rok narození 278 nebo 277, podle toho v kterém měsíci se narodil. V obou případech byl svatý římským vojákem a o obou hovořil zdroj jako o jednom ze 14 sv. po-

mocníků. Mohl jsem proto jen odhadovat, který z nich je ten pravý. Pak jsem se, díky Bohu, rozhodl použít i text získaný z německých internetových stránek (Ökumenisches Heiligenlexikon Heilige - Namen - Patrone). Nejvíce mi pomohlo, když z článku vyplynula informace, že ti svatí jsou dva, jeden se jmenuje Achatius a druhý snad Akakios nebo Agathius (svátek má 8. května) a že si je lidé odnepaměti pletou. Doufám, že jsem neudělal stejnou chybu, když jsem se rozhodoval, o kterém vám v listech napíši. Přesto je třeba dodat, že mít historickou jistotu je vzhledem k legendárním pramenům těžké až nemožné.

Sv. Achátius (česky snad Agát) se narodil v Kapadokii (dnes Turecko) v prvním století a byl váženým důstojníkem v římském vojsku. Legenda hovoří, že velel velkému množství vojáků v bitvě na hoře Araratu a její průběh nebyl příznivý do té chvíle, než se z nebe zjevil anděl a přislíbil jim vítězství, pokud se obrátí na křesťanskou víru. Ačkoli římsí legionáři obdrželi rozkaz, že ten, kdo odpadne od státem stanovené víry bude bičován trním a potom ukřižován, nechalo se velmi mnoho vojáků pokřtít a přijalo stanovené mučednictví. Nakonec zůstalo na místě pro svou víru deset tisíc zavražděných.

Jiná legenda říká, že potom, co císař Hadrián nařídil kruté pronásledování křesťanů, vypověděl Achatius panovníkovi službu a přiznal se ke svému "císaři", Ježíši Kristu.

Trest postihl všechny vojáky jeho legie, což připomíná příběh sv. Mořice a osud Thébské legie.

Masová poprava se uskutečnila na hoře Araratu formou ukřižování. Achátius byl údajně před ukřižováním rozdrásán trnovými větvemi a kamenován. Před začátkem popravy požádal Boha, aby každému, kdo uctí jejich památku, dopřál duševní a tělesné zdraví. Tak se stal Achátius jedním ze 14 elitních pomocníků v nouzi.

Do římského martyrologia, do seznamu mučedníků, se dostal za Řehoře XIII. (1572-1585) a o jeho ostatky se zajímalo mnoho měst. Chlubí se jimi Řím, Bologna, Kolín, Bern, Avignon a podle Oxfordského slovníku také Praha. Jeho svátek byl sice stanoven na 22. června, avšak v kalendářní reformě v roce 1969 byl Achátius jako legendární postava z římského seznamu mučedníků vyškrtnut. To ovšem neznamená, že si u něho nemůžeme vyprošovat přímluvu ve chvílích nejtěžších.

Je patronem: proti strachu ze smrti, u těžkých chorob a při zoufalství v bezvýchodných situacích.

Atributy: Svatý Achátius bývá zobrazován se znaky svého mučednictví, s trnovou větví, někdy s trnovou korunou na hlavě. Někdy je zobrazován s křížem, palmou, korouhví, kopím, mečem nebo válečnou sekerou. Bývá oblečen jako rytíř, voják nebo šlechtic.

Benedikt Jelínek

RADOŠNÁ UDÁLOST

Chtěli bychom se s vámi podělit o radostnou událost, která naší rodině prozářila počátek adventního očekávání.

V úterý 29. listopadu naše Eliška poprvé přijala svátost eucharistie. Stalo se tak při mši svaté, kterou sloužil náš rodinný přítel P. Juan Provecho v kostele sv. Tomáše na Malé Straně.

Děkujeme tímto jemu, jeho spolupráťům v augustiniánském klášteře i otci Kamilovi za veškerou pomoc a podporu.

rodina Šustkova z Košic

ČESTÍNSKÁ FARA OPĚT OŽILA

Ráda bych napsala pár slov o tom, jakou mám radost z toho, že čestínská fara opět žije svým životem. Bývalo naším zvykem zajít na faru v

neděli po mši svaté. Pozdravit pana děkana Kubíčka, dát si s ním malou sklenku něčeho na zahřátí a ochutnat něco dobrého, co slečna Jana nachystala. Poté, co nás pan děkan opustil a slečna Jana se odstěhovala, byla fara trochu opuštěná, což bylo pro mne velmi zvláštní, nezvyklé a vlastně smutné.

Po tříkrálové sbírce jsme koledováním získali dost peněz na to, abychom se pustili do malé přestavby. Ze dvou místností vznikla jedna krásná velká místnost s kuchyňkou, kamny, pianinem a velkým stolem. Také na chodbě přibýlo jedno wc, a v druhé kuchyňce 2 sporáky - jeden mladší a jeden starší, ale oba mají troubu! V jedné jsme už upekli martinskou husu a v druhé martinské rohlíčky. Obnovily jsme možnost spaní v útulných místnostech v patře a topení v starých kachlových kamnech. Prostě je na čestínské faře všechno, co je třeba k tomu, abychom se tam mohli scházet, povídat si, promítat, péct v troubě, nacvičovat divadlo, přespávat (vejde se tam spousta lidí).

Na začátku léta jsme na faře tvořili vazby a věnce z obilí a lučního kvítí, na podzim manželé Bártovi promítali o Novém Zélandu.

Na faře se scházíme a nacvičujeme divadlo s naším spolkem ne (ochotných) amatérů. Na svatého Martina jsme tam prožili nádherné dny i noc během naší poutě do Petrovic.

Jsem tomu opravdu moc ráda, že se nám to společně tak pěkně daří. A těším se vše, co na čestínské faře společně zažijeme a prožijeme.

Markéta Havrdová

RODIČOVSKÝ SLOUPEK

Pohlédnout na nebe a vědět

Prohlížela jsem si s dětmi panoramatickou knížku „Putování do Betléma“ a povídaly jsme si. Malý Tadeáš se zajímal, kdo byli ti tři králové. Řekla jsem mu, že to byli tři učení moudří muži – hvězdáři, matematici a možná i proroci, kteří pozorovali oblohu, sledovali pohyb planet, vypočítávali jejich polohy, všeho si všímali a ze změn usuzovali, kdy a kde se má stát nějaká velká událost jako je narození Ježíška. Objevili na nebi změnu, novou hvězdu kometu a ta je dovedla až za Ježíškem.

Tadeáš to pragmaticky shrnul: „Byli tak chytrí, až z toho ušetřili. No nemuseli si kupovat GPS navigaci, aby trefili. Stačilo jim kouknout se na nebe a věděli...“ Uvědomuji si, jak jsme zahrnutí velkým množstvím věcí, techniky, knih, elektronických vymožeností, které nám mají usnadnit život. Pomáhají nám i na naší „cestě do nebeského Betléma?“

JiB

Cesta sedmi kostelů
MOŘE A PEVNINA
Drahobudice

**Cesta ke třetímu kostelu
Nejsvětější Trojice
v Drahobudicích
aneb vidět v prostých věcech věci
pozoruhodné**

Cesta sedmi kostelů, neboli celoroční projekt, který zve všechny, kdo mají touhu navštívit během roku sedm zapomenutých, avšak krásných kostelů v našem regionu.

Zásadní pro Cestu je, že nabízí spoluúčast na oživení zapomenutých míst, na tvorbě a proměňování prostředí, ve kterém žijeme. Cesta vyvolává otázky, které si můžeme klást každý sám za sebe, např. mohu změnit nebo proměnit místo, kde žiji? Jaké stopy zanechávám já a má generace? Mohu něčím přispět k oživení místa? Cílem Cesty sedmi kostelů je rozvoj tvořivosti a empatie, spolupráce, budování hodnot, podpora vytváření citové vazby ke svému místu, respekt a úcta k architektuře, kulturnímu a duchovnímu dědictví. Také ovlivnění kultury žití v našem místě.

Na naší společné Cestě sedmi kostelů už na nás na vánoční svátek sv. Štěpána čeká další kostel, a to kostel Nejsvětější Trojice v Drahobudicích. Připravme se všichni na pouť, alespoň krátkou, kterou půjdeme z blízkého místa, od žišovského kostela, směrem

ke kostelu do Drahobudic. Půjdeme netradičně oblečení, možná velmi pomalu nebo naopak hodně rychle poháněni větrem a mrazem.

Chceme ke každému kostelu putovat, abychom se naučili dívat a vidět Cestu. Abychom lépe vnímali kudy a kam jdeme. Určité nepohodlí způsobené povětrnostními podmínkami tomu dobře napomůže a hlubší pochopení souvislostí podpoří i „ladovské“ kostýmy, vždyť i skrze to, co nosíme na sobě, poznáváme svět a nezvyklý pohled na starobylé poutníky kolem nás může kdekoho nadchnout a dovést k netušeným závěrům. Uvidíme, že v kostele v Drahobudicích, který je ze všech sedmi kostelů v nejvíce nehostinném stavu, všechno vypadá jinak nahlížíme – li přes proměňující zkušenost poutě, vánočního času a dobových kostýmů. V prostorách vnitřních nám pak vsudypřítomné lešení bude připadat jako tajemný nálezy a za zvuků dobové a duchovní hudby navážeme vřelý dialog jistě i s tímto monumentálním kostelem a zakusíme jistě něco z Božího tajemství, které má vepsáno ve svém jménu – kostel Nejsvětější Trojice.

Věřím, že právě v tomto vánočním čase přinese naše přítomnost do kostela dar nejcennější – dar lidské přítomnosti.

P. Kamil, Jája Trojanová

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Vážení farníci, vstup do nového roku je již tradičně spojen s konáním Tříkrálové sbírky, kterou v celé České republice provádí Česká katolická Charita. Tříkrálová sbírka má pro Charitu velký význam. Je to důležitý zdroj příjmů, bez nichž by nevznikla řada velkých či malých charitativních projektů, které napomáhají potřebným lidem u nás i ve světě. Tříkrálovou sbírku provádí skupinka tří koledníků za doprovodu dospělé osoby. Koledníci oslovují lidi a žádají je o finanční příspěvek, ať už na veřejných místech nebo po domech či bytech.

Tříkrálová sbírka bude na začátku příštího roku probíhat od čtvrtka 5. ledna do neděle 8. ledna 2012 a bude věnována na tyto plánované projekty:

- podpora charitních projektů v pražské arcidiecézi: Charitní domov pro seniory v Mukařově.
- podpora charitních projektů v zahraničí: Odstranění podvýživy matek a dětí v Africe

Naše farnost bude opět žádat o příspěvek na vlastní projekt. náš záměr je podpora setkávání a aktivit na faře v Košicích.

Jako poděkování za podporu Tříkrálové sbírky přijměte, prosím, pozvání na Tříkrálový koncert Ztracené kapely, který se uskuteční v neděli 8. 1. 2012 v 15:00 h v kostele sv. Aloise v Uhlířských Janovicích.

FILMOVÝ KLUB ZVE

Neděle 22. 1.2012 od 17:00 h. Příběh otce Damiána...ostrov Molokai.

Film z roku 1999, Belgie, Nizozemí, Austrálie, slovenský dabing.

Příběh pátera Damiána, který se dobrovolně přihlásí k ošetřování lidí nemocných malomocenstvím a vyloučených ze společnosti na ostrov Molokai. Pomáhá jim zmenšit jejich utrpení, sám se při této službě nakazí a umírá. V roce 2009 byl svatořečen.

Neděle 12. 2. 2012 od 17:00 h Lurdy ... drama z roku 2009, Rakousko, Francie, Německo, české titulky

Snímek odehrávající se v prostředí známého poutního místa. Jsme svědky zázračného uzdravení těžce nemocné dívky a různorodých reakcí jejího okolí na skutečnost tohoto neproniknutelného mysteria. Vystává zde mnoho otázek o naší víře, našich očekáváních a představách.

ZVEME VÁS

- odpoledne 25. 12. na Slavnost Narození Páně od 15:00 do 16:30 h jste zváni do kostela sv. Aloise ke **zpívání dětí u jeslíček**

- v pondělí 26. 12. **Cesta sedmi kostelů pokračuje...** 12:00 Žišov 14:00 Drahobudice

ROZPIS VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB

	24.12. So	25.12. Ne	26.12. Po	31.12. So	1.1. 2012 Ne
	Štědrý den	Narození Páně	Svátek sv. Štěpána	Svatý Silvestr	Matky Boží Panny Marie
Uhlířské Janovice	24:00	8:00		16:00	8:00
Sudějov				23:00	
Čestín	15:00	10:00			10:00
Vidice	22:00				11:45
Žišov					15:00
Drahobudice			14:00		
Malejovice		15:00			
Zásmuky	24:00	9:30	9:30		9:30
Vavřinec	17.30	11:00	11:00		11:00
Horní Kruty		15:00			15:00

- v neděli 8. 1. 2012 v 15:00 h v kostele sv. Aloise v Uhlířských Janovicích **Tříkrálový koncert Ztracené kapely**

- v sobotu 14. 1. v 15:00 h se uskuteční na faře v Čestíně **přednáška o službě České katolické charity**

- v neděli 29. 1. v 16:00 v Komunitním centru sv. Jiljí proběhne vyprávění pana Pavla Rykla **o životním příběhu ThD. Aloise Musila**, univerzitního profesora a arabského šejka, jehož respektovali beduíni i světoví politici

Každý čtvrtek ráno v 8:00 h modlitba breviáře v KC sv. Jiljí.

Vydáno: 18. 12. 2011 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmuky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 19. 2. 2012

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.